

[Holger Eriksen.]

stemningen for 21 års valgretsaldere er stigende, også når man tager hensyn til de opinionsundersøgelser, som ministeren omtalte, og som jeg iøvrigt ikke lægger nogen som helst vægt på, og derfor er vi ikke parat til at vente længere. Vi har den opfattelse, at hvis folketing og landsting, rigsdagen i sin helhed, vedtager det lovforslag, vi her har fremsat, så er 21 års valgretsaldere knæsat, og så vil det medføre — tror vi i hvert fald —, at den ringe modstand, der iøvrigt er imod 21 års valgretsaldere, vil bortfalde. Der er jo alligevel trods alt $5\frac{1}{2}$ parti her i det høje ting, som går ind for 21 års valgretsaldere; der er kun et halvt parti tilbage. Jeg kan ikke tro, at det er i nøje overensstemmelse med de høje demokratiske principper, som den højtærede indenrigsminister henholdt sig til, at man kan sige, det skal være det halve parti, der skal dirigere de øvrige.

Den højtærede indenrigsminister udtalte også frygt for, at den omstændighed, at lovforslaget nu fremsættes og eventuelt gennemføres, skulle give vanskeligheder med hensyn til forfatningsarbejdet. Det tror jeg aldeles ikke på, for hvis vedtagelsen af 21 års valgretsaldere her skulle medføre, at man fra anden side derefter finder anledning til at sabotere arbejdet i forfatningskommissionen, så har jeg — det må de herrer undskylde — den opfattelse, at de forhandlinger, de har ført hidtil, har været spilfægtteri, at der ikke har været nogen ærlig vilje bagved, og så, må jeg sige, falder det fulde ansvar for, at der ikke kommer noget ud af det, på dem. Jeg tror ikke på, at det går således — tværtimod. Jeg har den opfattelse, at blot vi har gennemført 21 års valgretsaldere her, så kommer man også ind på at gennemføre denne 21 års valgretsaldere for rigsdagen, og så har lovforslaget jo gjort sin nytte.

Med hensyn til lovforslagets øvrige enkeltheder er det som sagt kun bopæls- og opholdsbestemmelserne, som den højtærede minister har opholdt sig ved. Han indledte med at understrege, at en undersøgelse i 1946 havde vist, at det kun var 4 pct. af vælgerne, som mistede deres valgret på grund af skattebestemmelserne, og kun 1 pct. af en eller anden årsag. Jeg indrømmer, at disse procenttal ikke er store, men de er alligevel

for store. Hvis der ikke havde været nogen som helst saglig begrundelse for at berøve et sådant antal vælgere deres stemmeret, er det i hvert fald uforvarsligt, at man har taget den fra dem.

Der blev sagt, at den form, vi har givet vore bopæls- og opholdsbestemmelser, medfører, at man kan stemme i en hvilken som helst kommune. Det er naturligvis en overdrivelse, det er en hårtrukken fortolkning, som jeg under ingen omstændigheder tror kan holde, og som indenrigsministeren også er klar over er af en sådan karakter, at den ikke kan anvendes i argumentationen. Men det, vort forslag tilsigter på det punkt, er to ting. Den ene, at man ikke som hidtil snyder de vælgere, der er flyttet indenfor amtsråds kredsen, for den valgret til amtsrådet, som i forvejen er tilsikret dem. På det punkt konstaterede jeg med glæde, at den højtærede indenrigsminister var parat til at modtage en ændring. Men det andet, som vort forslag tilsigter, er, at man ikke skal miste sin kommunale valgret ved flytning, og her syntes jeg ikke, at den højtærede minister var i stand til at fremføre noget positivt for, at man skulle opretholde denne bopælsbestemmelse. Forsvaret for den gik jo ud på, at man skulle have boet i en kommune en tid, før man blev klar over, hvilke problemer man behandlede i denne kommune. Lad os bare gå ind på denne tankegang, men hvis det er forudsætningen, kan man jo ikke sætte sig ind i disse problemer på 14 dage, heller ikke på 3 måneder; så må man virkelig vende tilbage til bestemmelser om meget lang tids ophold, sådan som man engang havde det, men det har man jo efterhånden forladt. Det er nemlig svagheden, både ved de nuværende bopælsbestemmelser og de nuværende skattebestemmelser, at de hver for sig er blevet reduceret så stærkt, at de oprindelige formål med dem er borte — og så er der egentlig kun tilbage noget drilleri. Om man rent teknisk skal lave det sådan, at en mand ikke kan få valgret, hvis han er flyttet de sidste 14 dage før valget, eller ej, betyder mindre for sagen; det, det drejer sig om, og det, som er det væsentlige, er, at man reducerer det til det teknisk set absolutte minimum, og det er det, vi har ønsket gennem det forslag, vi har stillet.

Det bliver gjort gældende, at det hoved-